

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάτμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀσπασμῶν, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ἐπηρεαίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁ. οὐμὲν καὶ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμηνίος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα αὐτῶν 25. Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαΐου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 21

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ GIBARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ' (Συνίχεια)

Ἐκείνος τὴν ἐξέτασε καὶ διέταξε ἀπόλυτη ἡσυχία.

—Μακρὰ ἀπὸ συγκινήσεως καὶ στενοχώριος, εἶπε... Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἔχει πολὺ εὐαίσθητα νεῦρα καὶ περιστατικὰ ὅμοια μὲ τὸ σημερινὸ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ὑγεία του.

—Τώρα εἵμαστε καλὰ! σκέφθηκε ἡ κυρία Ἐριώ. Μιὰ ἄρρωστη ποὺ χρειάζεται φροντίδας, ἐγὼ καταδικασμένη σ' ἀκίνησιν καὶ τὸ σχολεῖο μου σχεδὸν σ' ἐπανάστασιν!...

Ὡστόσο, κατὰ τίς δύο ἐμπόγεια; ἤδη καὶ ἡ Ζίνα μὲ τὴ θεία της: ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα ζητοῦσε ἀκρόαση ἀπ' τὴ διευθύντρια.

Ἡ κυρία Ἐριώ τίς δέχτηκε σὲ γραφεῖο της, ἐντελῶς μόνη.

Τ' ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἡ κυρία Φιροστάτ πῆρε τὴν ἀνιψιά της ἀπ' τὸ σχολεῖο, ὅπως εἶχε προαποφασισθῇ. Ζήτησε ὅμως νὰ πάρῃ καὶ τὴ Θωμαὸν σὲ σπῆτι της ὡς ὅπου γίνετο καλὰ.

Κι' αὐτὴ κι' ἡ Ζίνα ὑποσχέθησαν πῶς θὰ τίς ἔκαναν ὅλες τίς περικοπὴς ποὺ ἡ κατάστασις της ἀπαιτοῦσε. Τὸ τρυφερὸ κι' εἰρημικὸν περιβάλλον τῆς μικρῆς βίλλας, ὅτε ὠφελοῦσε δὶχως ἄλλο τὴ μικρὴ ἄρρωστη περισσότερον κι' ἀπ' τὰ φάρμακα.

Ζήτησαν τὴ γνώμη τοῦ γιαντροῦ. Ἐκεῖνος εἶπε ὅτι τὸ σχέδιον αὐτὸ τὸ ἐπιδοκίμαζε μ' ὅλην τὴν καρδίαν. Ἡ κυρία Ἐριώ δὲν ἔφερε τότε καὶ ἀντίρρηση κι' ἡ μικρὴ Ἰνδὴ μεταφέρθηκε σὲ σπῆτι τῆς κυρίας Φιροστάτ.

Ἡ καμένη ἡ μικροῦλα ἦταν ὅσο εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν μετακομίτην, ὥστε ἡ θεραπεία της ἦν ἐκείνη ἡσυχία.

Ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα ὅμως ἦταν πάντα ἀπασχολημένη ἀπὸ ἄλλα.

Σὲ λίγες μέρες ἡ Θωμαὸν θὰ γινόταν ἐντελῶς καλὰ καὶ θὰ ἐξαναπῆγαινε σὲ Παρθενάγωγεῖο τῆς, κορίας Ἐριώ.

Τότε ὅμως τί θὰ γίναν ἡ Ζίνα, ποὺ δὲν μπορούσε κι' αὐτὴ νὰ πάῃ μαζί; Σὲ ποῖο σχολεῖο θὰ τὴ δεχόνταν, ὅτε ἀπ' αὐτὸ τὸ δῶξιμο;

Ὡστόσο οἱ νύχτες τῆς Θωμαὸν περνοῦσαν γεμάτες ταραχὴ. Οἱ ὀποφίεις τῆς διευθύντριας τὴν κνηροῦσαν ἀκόμη καὶ σὲν ὕπνῳ της.

Ἐνα πρωτὶ, μὲ μόλις εἶχε χαράξει, βαθεῖα ἀναστενάγματα ξύπνισαν τὴ Ζίνα.

Ἀμέσως πέρασε μιὰ ρόμπη κι' ἔτρεξε σὲ τὸ δωμάτιον τῆς φίλης της.

Ἡ Θωμαὸν ἦταν καθισμένη σὲ κρεβάτι της μὲ μάτια γεμάτα τῆρο.

—Τι ἔχεις, Θωμαὸν; ρώτησε ἀνῆσυχῃ ἡ Ζίνα.

—Γιποτα, Ζίνα... Ἐνας ἐφιάλτης... Ἀὐτὴ ἡ καταραμένη ἡ γέφυρα μὲ δακτύλους πάλι. Κάθε μέρα ἔχω τὴν ἐλπίδα πῶς καὶ θὰ συμβῇ γιὰ ν' ἀποδισχθῇ πῶς ἐγὼ δὲν ἐπιρρίσκω τίς σαναδες, ἀλλ' ἀλλοίμονο! ἡ μὴ ἡτρία ποὺ τόχει κάμει, δὲ διαίζεται νὰ τ' ὁμολογήσῃ.

Ἡ Ζίνα ἔπιασε τὸ χέρι της ποὺ ἔκαιγε καὶ τῆς εἶπε αὐστηρά:

—Ἀρκετὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, Θωμαὸν... Ἀν' μοῦ ἐξανημιλήσης γι' αὐτό, σὲ στέλνω πίσω στὴν κυρία Ἐριώ... Κοιμήσου γρήγορα, γιαντί...

Ἡ μικρὴ βασίλισσα δὲν τελείωσε τὴ φράση της, μὰ κινουῦσε τὸ δάχτυλό της ἀπειλητικὰ.

—Ἀν' σὲ πειράζει, δὲν ξαναμιλῶ ποτὲ πιά γι' αὐτό, ἀπάντησε ἡ μικρὴ μὲ τὴν ἄτονη φωνούλα της.

Ἡ Ζίνα κρατοῦσε πάντα τὸ χέρι τῆς Θωμαὸν καὶ φαινόταν σὰ νὰ τῆς διοχέτευε μ' αὐτὴ τὴν ἐπαφὴ ὅλη τὴ δυνάμη της καὶ τὴν ὑγεία της.

Ἡ μόχθος, ξαπλώθηκε σὲ κρεβάτι της καὶ σὲ λίγο βεβύς ὕπνος τὴν εἶχε ἀποκοιμίσει.

—Θιὰ μὲ, μὲ κρὸ ξενιτεμένου πουλάκι, φέβρισε ἡ Ζίνα ντὲ Φιροστάτ.

Κι' ἡ καρδιά της ἐσχελίζε ἀπὸ ἀδελφικὴ ἀγάπη. Ἡ μικρὴ Ἰνδὴ ταξίδευε τώρα πιά σὲς χώρες τῶν ὀνείρων κι' ὅμως ἡ φίλη της τὴ νανοῦριζε ἀκόμη μὲ γλοχόλογα κοντὰ σὲ πρὸς κεφάλι της:

—Θιὰ τὴ βροῦμε αὐτὴ ποὺ ἀφίγει νὰ σὲ κατηγοροῦνε, θὰ τὴ βροῦμε... Κοιμήσου ἡσυχῇ, μικροῦλα μου.

Ἐμενε λιγὰκι ἀκόμη κι' ὅτε στερὰ βεβύς πετώντας σὰ νύχια. Καὶ τὰ πουλάκια ποὺ ἡ χραυγὴ τὰ ξυπνοῦσε, λίχνιζαν μὲ τὸ κελάδημά τους τὸ γλυκὸ ὕπνον τῆς Θωμαὸν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Ὁ Σαρδανάπαλος

«Ὁ μπάρις—Ταρώ, ὁ καταστηματοῦχος, πουλοῦσε ἀπ' ὅλα.» (Σελ. 162, στ. α')

Δίπλα σὲ Παρθενάγωγεῖο, ἦσαν ἕνα «Κατεστημένα εἰδῶν» π' ἔκαλε.

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΣΣΕΡΕΣ-πέντε σελίδες της «Αδελφούλας μου» είναι αφιερωμένες στην περιγραφή ενός περιβολιού. Τό περιβόλι αυτό το ξέρω καλά. Τό βάζω στο σπίτι του Βαλλίδη, μὰ είναι τὸ δικό μου, τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ τὸ περιβόλι. Ἐκεῖ-μέσα μεγάλωσα. Ἦταν τὸ παιδικό μου βασίλειο ἐκεῖνο τὸ κομμάτι γῆς, τὸ τριγυρισμένο ἀπὸ ψηλά μουγάρια, πρασινισμένα ἀπὸ μούσκουλη. Περνοῦσα εὐτυχισμένες ὥρες, τρέχοντας σὰ στρατόνια, σκαρφalώνοντας σὰ δένδρα, παίζοντας ἢ διαβίζοντας κίτω ἀπὸ τὴς περγουλιές. Κι' ἀπὸ δική μου πείρα, προσωπική, λέω σὴν ἀρχὴ πὼς εἶναι «ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα κι' ὠφέλιμα πράγματα νὰ περνᾷ κανεὶς λίγες ὥρες καθεμέρα μέσα σ' ἕνα περιβόλι».

Αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση καὶ τὴν ὠφέλεια μοῦ τὴν ἐστέρησαν οἱ περιστάσεις. Ἀναγκάστηκα νὰ ἔλθω ἐδῶ σὴν Ἀθήνα καὶ νὰ καθήσω σὲ σπίτι χωρὶς περιβόλι. Γιὰ μικρὴ πηρηγοριά, πηγαίνω κάπου-κάπου στὸ Βασιλικό. Μὰ δὲν εἶναι βέβαια τὸ δικό μου. Μόνο πὸν μοῦ τὸ θυμίζει. Κι' ἔχω ἀληθινὴ χαρὰ, ὅταν ἀνακαλύπτω κεῖ-μέσα κανένα δέντρο, κανένα φυτό, κανένα λουλούδι, σὰν κι' ἐκεῖνα πὸν εἶχα στὸ περιβόλι μου.

Προχτές, ἄξαφνα, ἀνακάλυψα μιὰ φοινικιά. Ὑπάρχουν, ξέρετε, χίλιων λογίων φοινικιές. Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἦταν ἀπαράλλαχτη μὲ τὴ δική μου, μὲ τὴ φοινικιά της «Ἀδελφούλας μου», πὸν τὸν χειμῶνα νουνοῦσε τοὺς κλώνους της «σὰ χέρια δαιμοιοιμένου». . . Καὶ μιὰ μουςμουλιά, ἀπὸ κείνες πὸν κάνουν τὰ γλυκὰ μούσμουλα, — ὅχι τὰ ξυνόγλυκα, — πὸν δὲν μεγαλώνουν πολὺ καὶ πὸν τὰ φύλλα τους ἔχουν μιὰ χάρη καὶ μιὰ γυαλάδα ξεχωριστή. Παιδί, τὴ φοινικιά, — βαγιά τὴν ἔλεγα, — τὴ φοβόμουν. Μὲ τὸν πανύψηλο, γυμνὸ κι' ἀνώμαλο κορμὸ της, καὶ τὰ πελώρια κλαδιά της ἀπάνω, μοῦ φαινόταν σὰ γίγαντας, σὰ στοιχειό. Τὴ μουςμουλιά ὁμως, — νεοπιδιὰ τὴν ἔλεγα, — τὴν ἀγαποῦσα. Μοῦ φαινόταν ἡμερὴ καὶ γλυκεῖα σὰν κοπελλούλα. Κάποτε στολιζόταν μ' ἄσπρα λουλούδια πὸν εὐόδιαζαν μενυστικά. Ὅλες οἱ μέλισσες ἐκεῖ μαζεύονταν, καὶ γι' αὐτὸ ἴσως δὲν τᾶνοβα ἐγώ, Κι' ἔκανα πολὺ καλὰ, γιὰτὶ σὲ λίγο

τὰ λουλούδια ἐκεῖνα γίνονταν φρουτάκια, κοκκινολίτρινα σὲ χρυσὰ καὶ γλυκὰ σὰ μέλι. Οἱ μέλισσες μοῦ τᾶφιναν. Καὶ τὰ τρυγοῦσα. Ἡ φοινικιά ὁμως ποτὲ δὲν ἔκανε φρούτια. Κάτι λουλούδια μόνο, παρᾶξενά σὰν κι' αὐτὴ, κλεισμένα σὲ κάτι μεγάλες θήκες, πὸν ἀνοίγαν ἄξαφνα καὶ τὰ σκορποῦσαν ἀπὸ ψηλά. Μποροῦσα ποτὲ νὰ γαπῶ τὴ φοινικιά σὰν τὴ μουςμουλιά ; .

Στὴν «Ἀδελφούλα μου» περιγράφω τὸ περιβόλι καὶ σὲς τέσσερες ἐποχὲς τοῦ χρόνου. Ἔχω συγκεντρωμένες ἐκεῖ ὅλες μου τὴς χειμωνιάτικες, τὴς ἀνοιξιᾶτικες, τὴς καλοκαιρινὲς καὶ τὴς φθινοπωρινὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ περιβόλι : Τὸ φρουγμένο χῶμα τοῦ καλοκαιριοῦ, πὸν ἔπινε μὲ λιμνογρία τὸ λίγο νερὸ τοῦ βροδικοῦ ποτισματος ; τὴς μεγάλες πεταλούδες πὸν πετοῦσαν σὲ τὴ λαύρα τὴς ἡμέρας ἢ σὲ τὴ δροσιὰ τοῦ δειλινοῦ ; τοὺς γούλλους τὴς νύχτας, τὴς κωλοφωτιές, τὴς ἀράχνες ; τὰ ξερὰ φύλλα, τοὺς σπάνιους βλαστὸς καὶ τοὺς ἀφθονοὺς καρπούς. Ἐπειτα τὰ πρωτοβόδια τοῦ φθινοπώρου, τὰ μισοκίτρινα ὕδα δένδρα, τοὺς σαλιάνκους, τὴν πρώτη βλάστηση τῶν ἀγριόχορτων καὶ συγχρόνως τὸ ἔξακολυνθητικὸ πέσιμο τῶν φύλλων, τὴ γύμνια καὶ τὴν ἐρημική πὸν ὀλοένα μεγάλωναν. Ἐπειτα τὴς νεοροπονιές, τὰς τορπρόβροντας, τοὺς ἀέρηδες καὶ τὰ κρύϊ τοῦ χειμῶνα, τὴς «θάλασσες» — τὰ γιοδημητοῦμένα, — πὸν γέμιζαν τὸ περιβόλι, τὰ πεινασμένα πουλάκια πὸν σκάλιζαν τὸ χῶμα καὶ τὴ νάρκη πὸν ἦταν χυμένη σὲ ὅλα, σὰ νὰ κοιμώταν ἢ φύοη καὶ νὰ περιμενε...

Καὶ νὰ τὸ ξύπνημα, ἢ ἀνοιξή κι' ἢ εὐνυχία ! Τὴν προμηνόσαν τὸ λευκὸ ἀνθισμα τὴς μυρταλιάς καὶ τὸ ρόδινο τὴς ροδακινιάς. Καὶ ξεπετιόνταν τὰ μπουμπούκια ἀφθονὰ κι' ἐξεβλάσταναν τρυφερὰ φύλλα, κι' ἐγύριζαν πίσω τὰ χελιδνία, κι' ἐπλήθαιναν τὰ ζωῦφια, «κι' ἄρχιζε μιὰ ἡχηρὴ καὶ πολυσύνθετη ζωὴ μέσα σιτοὺς τοίχους τοῦ σκεπασμένου ἀπὸ μούσκουλη νέα, καταποράσινα, κίτω ἀπ' τὸν γαλιζιὸ, γελιστὸ οὐρανὸ, πὸν φαινόταν κι' αὐτὸς νέος. Κι' ἔφτανε ἔτσι ὁ Μάης, ὁ μορφωμένος, τὸ βασιλόπουλο, καὶ τὸν δελχόταν τὸ περιβόλι σὰ στολισμένο παλάτι»...

Προχτές, πὸν πῆγα πάλι σὲ Βασιλικὸ περιβόλι τὸ ἀνοιξιᾶτικο, θυμήθηκα αὐτὸ τὸ πανηγύρι, ὅπως ἰδὲν βλεπα σὲ δικό μου σὰν ἦμουν παιδί κι' ὅπως τὸ περιγράφω σὴν «Ἀδελφούλα μου». Καὶ σήμερα πὸν ἔπρεπε νὰ σὰς γράψω γιὰ τὴν Ἀνοιξή, γιὰ τὸ Μάη, ἐπρωτίμῃσιν αὐτὴ τὴν περίληψιν τὴς περιγραφῆς μου. Ὅσοι ἔχετε τὴν «Ἀδελφούλα μου», διαβάστε πάλι τὸ

«Περιβόλι». Μὰ ὅσοι μπορεῖτε, πηγαίνετε καλύτερα σ' ἕνα περιβόλι ἀληθινό.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU].

1Β'. (Συνέχεια)

Κι' οἱ ἔθιοι οἱ ὑπουργοὶ τραβοῦσαν, γιὰ νὰ μὴ φωνάζῃ ὕστερα ὁ Κουμπιῆς πὼς αὐτὸς ἔκαμε ὅλο τὸν κόπο κι' ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ καλύτερο κομμάτι.

«Ὁ γὰρ ἐβλεπαν τὸ δίχτυ μὲ τὸ ἀνθρώπινο ψάρι τοῦ ν' ἀνεβρίνη, τόσο οὐρλιάζαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Ὁ Θωμᾶς, ὁ κηλόμενος παραδερνε καὶ μέσα κι' πολέμοις νὰ σκίτῃ κανένα μάτι τοῦ δικτοῦ καὶ νὰ ἐσφύγῃ.

Πλὺς νῆλινε τὴν ἐλπίδα εἰσεῖναι τὸ ἄσπιδ καὶ κρεμάσαν στὸν ἄερα, θῆκε πὼς ἐκεῖ μέσα βρισκόταν ὁ βασιλιάς τὴς Τριπολίνης, πὸν οἱ ὀπτικοὶ του τὸν εἶχαν ψαρέψαι γιὰ νὰ τὸν φάει !

«Καθὼς τραβοῦσαν τὸ σχοινί, τὸ δίχτυ ἀνέβαινε. Ἐπειτα, μὲ τὰ πηδῆματα τοῦ Θωμᾶ, βάραινε καὶ τοὺς ξεφύγε λιγάκι τὸ ἀνίσταρναν πάλι κι' ἐκεῖνο γύριζε στὸν ἄερα σὰν ἀνέμη καὶ σκόνταζε σὰ πλάγια τοῦ βράχου.

Ἀπὸ ὧρας παιδεύονταν ἔτσι. Τελος πάντων, ἔπειτ' ἀπὸ χίλια βάραινε, τὸ δίχτυ ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ βράχο, ἄκρη-ἄκρη καὶ δὲν εἶχαν πιά παρὰ νὰ πλώσουν τὰ χέρια καὶ νὰ τσαλῶσουν τὸ ψάρι τους. Ὡς τότε τραβοῦσαν... Τρεβὰ ὁ ἔνως, τρέβη ὁ ἄλλος, τὰ ρουθύνια τους ἀχνίζον, τὰ στόματά τους ἀφρίζον, τὰ δόντια τους γυαλίζουν, τὰ μάτια τους ἀσφάπτουν.

«Ὁ κηλόμενος ὁ Θωμᾶς, τυλιγμένος μὲ τὸ δίχτυ καὶ χτυπούμενος ἀπὸ ἔω κι' ἀπὸ καὶ, εἶχε μείνῃ ἀλαλόφονος ; ἀλλὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ στιγμή, λυπήθηκε ὁ Θεὸς τὸν προσώπο μου καὶ πάλι ! σπάζει ἄξαφνα τὸ δίχτυ, ὁ βασιλιάς τὴς Τριπολίνης μπουρμὴ ! πέφτει κατακέφαλα σὲ τὴ θάλασσα, καὶ πλάφ ! πᾶρ' τοὺς ἀνάσκελα τοὺς ἀγριαν' ῥώπους πὸν τὸν τραβοῦσαν !.

«Ὁ Κουμπιῆς, γεμάτος ἀπελπισία καὶ λύπη, πηδᾷ σ' ἕνα πιὸ χαμηλὸ βράχο καὶ σκῶθει νὰ ἰδῇ τί ἀπέγεινε ὁ... μεζές.

«Ἐ, ὅσο νὰ σηκωθοῦν οἱ ἀγριανθρώποι καὶ νὰ καταλάβουν καλὰ-καλὰ τί ἔτρεψε, ὁ Θωμᾶς ἔρχετο κιόλα νὰ κοιμηθῇ σὰν δελφίνι πρὸς τὸ κεντρί. Τὸ καράβι αὐτό, Ἀμερικάνικο, περατικὸ, ἔλα εἶδε ἀπὸ μακρὴ τὸ κακὸ πὸν ἔκαναν οἱ ἀγριανθρώποι ἀπάνω στὸ βράχο, στάθηκε λιγάκι νὰ τοὺς κάμῃ χάρι.

«Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Θωμᾶς ἦσαν ἀπάνω στὸ κατάστρωμα. Εὐθὺς

θυμῆθηκε τὴν παλιά του τέχνη, ἔσχασε πὼς ἦταν βασιλιάς τὴς Τριπολίνης καὶ ξαναθυμῆθηκε πὼς ἦταν ναύτης. Μιὰ καὶ δὴ λοιπὸν σκαρφalώνει στὸ μεγάλο κατάρτι, στὴν ὀνιστὰ ἀπάνω σὲ τὴν κόφα κι' ἀπὸ καὶ κμαρῶνει τὸν πεινασμένο λαὸ του.

«Τὸ καράβι εἶχε ξεκινήσει κι' ἔφηνε σιγὰ-σιγὰ.

«Οἱ ἀγριανθρώποι ἦσαν ἀκόμα σιτοὺς βράχους κι' ἔχασκαν σὰ χαροί.

«Ὁ Θωμᾶς τότε ἀκούμπησε σὲ τὴ μύτη του τὸ μεγάλο του δάγτυλο, ἄπλωσε καὶ τὰ δὴ του χέρια ἐνωμένα καὶ, κουνώντας τὰ δάχτυλά σὲ νᾶπαιζε φλογέρα, τοὺς φώναζε δυνατὰ καὶ μὲ γέλιο :

«— Καλὴ ὄρεξη, παιδιά μου !.. Φάτε τώρα καὶ χωρὶς ἐμένα !.. Ζήτω τὸ Σύνταγμα τὴς Τριπολίνης !»

1Γ'

Ἡ παλιόροια

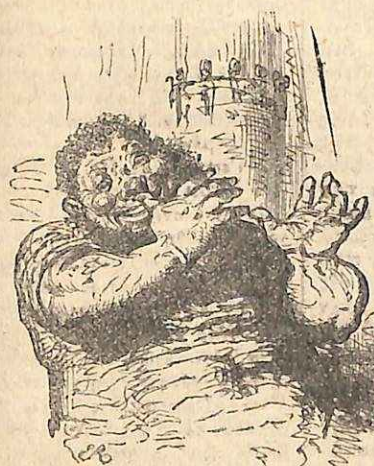
Ὁ Κουμπιῆς τελειῶσε τὴν ἱστορίαν τοῦ προσώπου του καὶ τὰ παιδιά χάθηκαν ὅτε βολικά πὸν ὁ Θωμᾶς σώθηκε ἀπὸ τὰ δόντια τῶν ἀγριανθρώπων.

Ἀξαφνα μιὰ βοὴ μεγάλη σκέπασε κάθε φωνή. Ὁ Κουμπιῆς, ἀκούγοντας τὴ βοὴ αὐτὴ, ἀνατρίχιασε, ἀκροάστηκε κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας. Χωρὶς νὰ θέλουν, χωρὶς νὰ ξέρουν, κραύγασαν καὶ τὰ παιδιά κι' ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

Μὰ τί ἦταν ; τί τοὺς ἔκανε νὰ τρομάζουν ἔτσι καὶ νὰ ναστατωθοῦν ;

Στὸ σκοτάδι τὴς νύχτας, κάτι κατὰμαυρο ἀνέβαινε στὸ βράχο τους, κάτι πὸν δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν τί εἶναι... Κουνιόταν ἀπάνω-κάτω μὲ μεγάλη βία καὶ ἀνέβαινε, ὅλο ἀνέβαινε, ὥστε κόντευε νὰ σκεπᾶσθαι τὸ βράχο.

Ἐ, αὐτὸ τὸ μαῦρο πρᾶγμα, τὸ πιὸ μαῦρο ἀπ' τὸ σκοτάδι τὴς νύχτας, ἦταν ἡ θάλασσα. Μὲ μεγάλα κύματα καὶ μὲ μεγάλη ταραχὴ, ἡ θάλασσα ἔρχεταν, ἀνέβαινε νὰ τὸν σκεπᾶσθαι, νὰ τοὺς καταπιῇ.

«— Καλὴ ὄρεξη, παιδιά μου !» (Σελ. 165, στ. α'.)

Τὰ δύστυχα παιδιά κατάλαβαν πὼς ἦταν χαμένα.

Ποτὲ δὲν περίμεναν πὼς αὐτὸ θάταν τὸ τέλος τὴς ἀνοησίας καὶ τὴς παρακοῆς τους. Κι' ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένουν, γιὰτ' ἔξεραν πολὺ καλὰ πὼς τὴ νύχτα γινόταν παλιόροια καὶ τα νερὰ ἀνέβαιναν τακτικά. Ἀλλὰ τὸ εἶχαν λησμονήσει.

Ἐντρομα, σὰν τρελλά, ἔτρεχαν ἀπ' ἄνω σιτοὺς βράχους, σὰν τὰ ποντίκια μέσα σὲ τὴ φάκα. Φώναζαν τοὺς γονεῖς τους νὰ τὰ βοηθήσουν, ἔκλαιγαν γοερὰ καὶ ἡ βοὴ τῶν κομάτων ἔπνιγε τὴς κραυγὲς τους.

Αὐτὴ τὴ φεβερὴ ὥρα, μόνο ὁ δισέγγονος τοῦ πρώην βασιλῆ τὴς Τριπολίνης εἶχε τὸ νοῦ του μέσα στὸ κεφάλι του. Ὅλοι εἰς ἄλλοι τὰ εἶχαν χαμένα.

Ὁ Κουμπιῆς μόνος κοίταζε πὼς νὰ βρῇ τρόπο νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τῶν συντρόφων του καὶ τὴ δική του.

Ἐγύρισε ὅλο τὸ νησί, ὅλο τὸ Βράχο τῶν Γλάρων, πὸν ἦσαν καταφύγιον μόνος ἀπὸ τὰ κύματα καὶ γεμάτος γούβας καὶ σχισμές.

Εὐχολοῦ ἦσαν νὰ καταφύγουν, νὰ κρυφθοῦν σ' αὐτὲς τὴς κορυφῆς ἀπὸ καὶ ἐκεῖ θὰ ἔρχονταν τὰ νερὰ νὰ τοὺς πνίξουν. Ἦταν λοιπὸν ἀνάγκη νὰ νησθῶν ἀπάνω σὲ τὴν κορυφή.

Ἀλλὰ πὼς νὰ νησθῶν ; Ὁ βράχος ἦταν ὁ θορ, γλυστερός. Νὰ μείνουν λοιπὸν ἐκεῖ πὸν ἦσαν καὶ νὰ πνιγθοῦν ; Ὁ γὰρ βέβαια. Κάτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Ἡ ἀνάγκη κάνει τὸν ἄνθρωπο ἐφευρετικόν. Κι' ὁ Κουμπιῆς, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγη ὥρα, βρῆκε τρόπο σωτηρίας. Πῆρε ὅλα τὰ σχοινιά πὸν εἶχαν βρεθῇ σὲ τὴν βάρκα καὶ γρήγορα-γρήγορα ἔπλεξε μιὰ σκάλα, μιὰ ἀνεβάσκαλα, σὰν τὸ πιὸ ἐπιτήδεο τεχνίτη. Ἐπειτα, μὲ δυνατὴ φωνή, εἶπε σιτοὺς ἀλαλιασμένους συντρόφους του.

«— Ἦσυχία, παιδιά ! Ἐ, πὼς κάνατε ἔτσι ; Ἀμ δὲν νηστέστε καὶ λιγάκι ; Δὲν εἶδατε μαζὺς τὸν προσώπο μου, σὲ τί φοβερὸ κίνδυνον βρέθηκε καὶ πὼς τὴ γλύτωσε ; Δὲν καθότανε ὁμως νὰ κλιχθῇ σὰν καὶ εἶς. Ἐλάτε ! κουνήθητε μιὰ σκάλα !»

Μὲ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια τοὺς ἔδωκε θάρρος καὶ τοὺς εἶπε τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Οἱ πιὸ δυνατοὶ στηρίχθηκαν σὲ τὸ βράχο, οἱ ἄλλοι ἀνέβηκαν ἀπάνω σὲ τὸν

«— Κατὰ ἄδαν πὼς ἦταν χαμένα...» (Σελ. 165, στ. β')

ὄμο τους, οἱ πιὸ μικροὶ σιτοὺς ὤμους τῶν πιὸ μεγάλων, κι' ἔτσι στήναιταν μιὰ ἀνθρώπινη πυραμίδα, μὲ βάση τὸν Φουκιώτη καὶ τὸν Ἀγκίστρι καὶ μὲ κορυφὴ τὸ Στέφανο.

—Τὸ νοῦ σας ! φώναζε τότε ὁ Κουμπιῆς.

Καὶ παύοντας φόρα, πήδησε, ἄρπαξε τὴν ἄκρην τοῦ βράχου καὶ ἀνέβηκε ἀπάνω. Μ' αὐτὸ τὸ πῆδημα, λίγο ἔλειψε νὰ ρίξῃ τὸ μικρὸ Στέφανο. Πέτυχε ὁμως κείνο πὸν ἤθελε. Κι' εἶδε πὼς ἡ κορυφὴ ἐκεῖνη τοῦ βράχου ἦταν ἴσια, ἐδρὴχωρὴ καὶ μποροῦσε νὰ τοὺς χωρῇ ὅλους.

Ἀφοῦ ἀνέβηκε ἔτσι πρῶτος, κρέμασε τὴν ἀνεβάσκαλα ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ τοῦ βράχου καὶ, ἐκπλωμένος, τὴν κρατοῦσε κιόλα δυνατὰ, ὥς πὸν ἀνέβηκαν ἕνα-ἕνα τὰ παιδιά ὅλα.

Ἦσαν κεντρὸς, γιὰτὶ ἡ θάλασσα εἶχε ἀνέβῃ καὶ αὐτὴ καὶ τὰ κύματα ἔβρεχαν τὴς φτέρνες τους.

Πρῶτος-πρῶτος σκαρφalωσε ὁ Στέφανος, καὶ μὲ μεγάλη εὐκολία σὰ νὰ ἦταν μούστος.

— Ἀχ, ἄχ ! ἔκαμε ὁ Πλημύρης τὴ στιγμή πὸν ἔβλεπε τὸ πόδι του σὲ τὸ πρῶτο σκαλοπατί. Ἀχ, ἂν μὴ κοβότανε ἀπ' τὴν ἀρχή, τώρα θάμιασε πλῆγισμένον σὰς ζεστά μας κρεββατάκια !

Ἀφοῦ ἀνέβηκαν σ' ἐκεῖνη τὴν κορυφὴ, πὸν δὲν ἦσαν ὁμως καὶ ἡ φηλότερη, ὁ Κουμπιῆς ἔβλεπε τὸ βράχο καὶ εἶδε πὼς ἡ κατασκευὴ του ἦταν πολὺ προεργη.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΝΝΕΤΟ

[Στὸ λεύκωμα μιᾶς φιλίας μου]

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 181.

Χαρά στὸ νιὸ ἢ στὴ νία ποὺ δ-
[τον γεράση
Καὶ γύρω της θ' ἀπλώνεται σκο-
[τάδι,
Συντρίμματα νάχει μπρὸς ποὺ θὲ
[νὰ πλάση
Τὸ φῶς γιὰ συντροφιά μέσα στὸν
Ἀδῆ.

Τὸ κλῆμα τῶν γερόντων θὰ
[σωπάση
Σὲ κάποιες λάμψης μακρυνῆς
[τὸ χάδι
Ἀγέραςτῃ ἢ ψυχούλα θὰ δια-
[βάση
Κάποιες χαρὲς ποὺ κρύβει τὸ
[μαγνάδι.

—Βιβλίον ἱερὸ, ποὺ κρύβει στίς
[σελίδες
ψυχούλες φιλικὲς καὶ λατρεμ-
[μένες,
Λάμψε μπροστὰ μου, δίνε μου
[ἐλπίδες
Στὸν κόσμο τὸ βαρὺ καὶ μαυρο-
[φόρο...
—Σὰς σκέπτομαι τίς ὥρες τῆς
[θλιμμένες
Καὶ πάρτε τὸ τραγούδι μου γιὰ
[δῶρο,
Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα

Ο ΝΕΟΣ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΕ ΤΥΧΗ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 6]

Εἶπε ὁ πλούσιος γέρος στὸ γτα-
χὸ νέο: «Φτωχὲ μου νέε! Ἀ-
στεγος, πενιασμένος. Ὁ κένδριος
γυρίζεις νὰ βρῆς ἕνα κομμάτι
ψωμί, ποὺ ἐγὼ ὁ πλούσιος ἀπὸ
οἶκτο σου πετάω. Ἐχεις νεότη-
τά, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἀπολαύ-
σης. Ἐχεις δυνάμεις, μὰ δὲν μπο-
ρεῖς νὰ τίς χρησιμοποιήσης. Ἐ-
χεις ὠμορφιά, μὰ δὲν γυρίζει κα-
νεὶς νὰ σε κοιτάξῃ, γιατί εἶσαι
φτωχὸς καὶ ἀσήμαντος.

«Νά με κι' ἐγὼ τὸ π' ἄλλο μέ-
ρος: πλούσιος, δυνατός, κυριάρ-
χος μετὰ τὸ χρέμα μου, ἀλλὰ γέ-
ρος! Σὲ λίγο ἢ κρῖνα φτερούγα
τοῦ θανάτου θὰ μ' ἀνιῇ καὶ θὰ
ἐκκινήσω πιά γιὰ τὰ αἰώνια σκότη.

«Φτωχὲ μου νέε, ἡ ἰδέα τοῦ
θανάτου με τρομάζει. Τὸ πλε-
σιασμά του με κάνει νὰ νοιώθω
ἀνατριχίλα βαθεῖα ὡς τὰ γέρινα
κόκκαλά μου. Ἀν μποροῦσα νὰ
μακρύνω λιγάκι τὴ μοιραία μου
ὥρα, ἂν μπορούσα νὰ πῶ λίγη
ἀκόμη προσηψία ἀπ' τὸν Ἀδ-
σώπητο, θάδινα δῖα μου τὰ β-
πάρχοντα. Θέλει ν' ἀλλάξωμε
τύχη; Ἐλα νὰ σοῦ δώσω τὰ
πλούτη μου, τίς ἀπολαύσεις μου
καὶ τὰ γρησάτια μου. Γενεὸ πλού-
σιος καὶ ἱσχυρὸς σὰν καὶ ἐγώ
καὶ δὲς μου τὰ νεύατά σου. Μοῦ
φθύνουν οὕτως.»

«Ὁ ἀπερίσκεπτος νέος ἐδέχτηκε.
Ἀλίμονο! Ὅταν τὰ πλούτη
ἐγχείσαν τὰ χέριά του, ὅταν οἱ

ἀπειρες ἀπολαύσεις τὸν καλοῦ-
σαν τριγύρω του, ἐνοιῶσε κι'
αὐτὸς τότε τὸ σῶμα του νὰ ὀνί-
την ψυχὴ του νὰ παγώγῃ. Εἶχε
χαθῇ κι' ἡ ἔξοστα τῆς νεότητος καὶ
μία κρύα ἀτμόσφαιρα τὸν ἔκρινε:
ὁ θάνατος, μὲ βῆμα ἀργὸ μὰ στα-
θερό, τὸν πλησίαζε.

Τότε συνήλθε κι' ἐνοιῶσε τὴν
τρέλλα ποῦχε κάμει. Ἔτρεξε σὰν
τρέλλος νὰ βοῇ κι' αὐτὸς κά-
ποιον ν' ἀνταλλάξῃ τὴν τύχη του,
ποῦ στιγμὴ τῆ στιγμῆ σωνόταν
κι' ἔσθινε. Μὰ δὲ βοήθη κανέ-
ναν. Ἡ ἱστορία του ἦταν γνω-
στὴ πιά σ' ὅλους.

Ποῦλὶ τῆς Κατεργίδος

ΟΠΙΣΘΟΙ ΟΝΟΙ!

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 14]

Ὅταν ὁ Ναπολέον ἐξεστρά-
τευσε κατὰ τῆς Αἰγύπτου, τὸν
ἀκολούθησαν καὶ πολλοὶ σοφοὶ
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀρχαῖοι ὄγοι,
ἱστορικοὶ καὶ ἄλλοι. Οἱ στρα-
τιῶται τοῦ Ναπολέοντος ἀγαποῦ-
σαν κι' ἐσέβοντο τοὺς σοφοὺς αὐ-
τοὺς διὰ τὸ θάρρος των πρὸ τοῦ
κινδύνου καὶ τὴν τόλμην των.
Κατὰ τὴν πορείαν τοῦ Ναπολέον-
τος ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κάϊρον,
οἱ σοφοὶ ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν
στρατὸν, ἐκαβαλλίκευαν ὄνους.
Ὅταν ὅμως ἐφθασαν εἰς τὰς Πυ-
ραμίδας τοῦ Κάϊρου, ὅπου ὁ
Μουράτ μπῆκε τοὺς ἐπετέθη, οἱ
Γάλλοι ἐσχημάτισαν τετράγωνον.
ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσαν οἱ σοφοί.
Πρὶν νὰ ἀρχίσῃ ἡ μάχη, οἱ στρα-
τιῶται, φοβούμενοι διὰ τὴν ζωὴν
τῶν σοφῶν, ἐφώνησαν: «Ὅπισθε,
στὸ μέσον οἱ ὄντοι!» Οἱ δὲ σοφοί,
ἐννοήσαντες ὅτι περὶ αὐτῶν πρό-
κειται, ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ μέ-
σον.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)
Κόντε Ρεσπάνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ Διαπλασιοπαίδων.
Ὁ Α'. — Ἀν μπορῇ: νάνακα-
λύψῃ τὸ ψευδώνυμό μου, θά σοῦ
πῶ μυστήριον.
Ὁ Β'. — Ὁὰ τὸ ἀνκαλύψω κι'
ἀλλ' ἰμόν σου.

Ὁ Α'. — Δὲν θὰ τὸ ἀνκαλύ-
ψῃς ποτέ, γιατί... δὲν ἔχω πᾶρη
κανένα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δοῦξου, Τσιλιᾶ.

Νητιακὸς διάλογος
— Πόσω χρονώ εἶσαι, Γῶγο;
— Ἐσσίγῳ.

— Κι' ἐγὼ. Μὰ ἡ μαυμά μου
εἶπε πῶς τοῦ χρόνου θὰ εἶμαι
πέντε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μαρτίσης

Ἐπαναστάτης: — Τρουγγέρα, δὲν
ἔχεις τύχη στὴ συνείδησή σου
γι' αὐτὸ ποὺ ἐκάνεις;

Τρουγγέρα: — Τὶ σούψη; ..
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πέντε-Φεῖ.

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

[Ἀρθρον δημοσιευθὲν εἰς τὸ
«Ἔθνος» τῆς 20 Ἀπριλίου.]

Ἰδοὺ ἐν ἑργῳ, διὰ τὸ ὅποιον
ἡ λέξις «ἱριστουρηματάκι» δὲν
εἶναι καθόλου βαρεῖα. Ὅσοι τὸ
ἐδιάρθσαν μικροὶ εἰς τὴν «Δια-
πλασί» τοῦ 1891, διεισέτησαν
μὴν ἀνάμνησιν δροσιᾶς, ἀβρό-
τητος, τρυφερῆς συγκινήσεως,
ποῦ εὗρισκε κατ' εὐθείαν τὸν
δρόμον τῆς καρδιάς. Καί—μεγά-
λοι πλέον—ἐταρακαλοῦσαν τὸν
εὐτυχῆ συγγραφέα νὰ τὸ ἐκδώσῃ
εἰς τόμον, διὰ νὰ τὸ ξαναδια-
συν, νὰ τὸ ρουφήξουν, νὰ συγ-
κινήθουν πάλιν, νὰ ἐπανεύρουν
τὸ παρθενικὸν ἐγὼ τους τῶν παι-
δικῶν χρόνων. Ὁ κ. Γρ. Ξενο-
πουλος τέλος τοὺς ἱκανολοίησεν.
Ἐξέδωκε διὰ τῆς «Διαπλασίως»
τὴν «Ἀδελφούλα», ντιμὲν τὴν
κομψὴν περιβολὴν τοῦ βιβλίου,
σολοισμένην μετὰ 25 ἐπιτυχημένα
στίχοι τοῦ κ. Α. Βώτη. Ὁ κ.
Ξενοπουλος παρουσιάζει τὸ νεα-
νικὸν του τέκνον με δικαιολογη-
μένην ὑπερηφάνειαν. Ἡ «Ἀδελ-
φούλα» ὑπέστη νικηφόρος τὴν
δοκιμασίαν τοῦ χρόνου. Ἀλώμα-
να καὶ παντοτεὶνὰ παρθενικῇ,
διὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸν στίχον
τοῦ ποιητοῦ, καταλαμβάνει καὶ
ἐπισήμως τρόπον τινὰ τὴν θέσιν
ποῦ τῆς ἀνήκει εἰς τὸ δεξιὸν τῆς
γονιμῆς καὶ ἀκούραστος παρὰ
γωνίης τοῦ συγγραφέως. Ὁ πα-
τέρας τῆς δὲν ἔχει νὰ συσταλῇ
διὰ τὸ παιδί του αὐτὸ. Δὲν εἶναι
ἀπὸ ἐκεῖνα διὰ τὰ ὅποια ντρέ-
πονται οἱ γονεῖς. Ἀπεναντίας
μάλιστα. Τὸ γεγονός ὅτι ἤλθεν
ἐνωρίς, ἐνωρίοντα εἰς τὸν κό-
σμον, τῆς χαρίζει, νομίζει κανεὶς,
ἀνεξάντητα νεύατα. Ἡ πρωτό-
τοκος «Ἀδελφούλα» ἐγκαινιάζει
θαυμάσια τὴν σειράν τῆς «Φω-
τεινῆς Σάντη», τῆς «Στέλλας
Βιολάντης» καὶ τῶν ἄλλων ἀδελ-
φῶν τῆς. Ἰσως ἴσως δὲ θὰ ζήσῃ
καὶ περισσότερον ἀπὸ αὐτάς. μυ-
ρωμένη μετὰ ὀρώματα τῶν μπου-
γαρινῶν τοῦ ὁραίου νησιού.

Εἰς τὸ εἰλικρινὲς δῶρον μιᾶς
νέας ψυχῆς πρὸς ψυχάς, ποὺ δὲν
ἐρρυτιδίσθησαν ἀκόμη ἀπὸ τὰς
ἀσχημίας τῆς ζωῆς ἄλλ' ἐπὶ
καὶ ἕνα ἀκόμη λόγον ὁ κ. Ξενο-
πουλος νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ
τοῦ ἔργου του: εἰς τὸ πρῶτον
παιδικὸν μυθιστόρημα, ποὺ ἐ-
γράφη εἰς τὴν δημοτικὴν, ὅπως
ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς
δημιουργίας. Τὸ πρᾶγμα ἀποτε-
λεῖ μίαν ὁραίαν νίκην κατὰ τοῦ
διδασκαλισμοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖ-
νης καὶ δικαιολογεῖ πληρότητα
τὸ ὄνειρον τοῦ συγγραφέως, ποὺ
μὲς τὸ ἐξομολογεῖται ὁ ἴδιος εἰς
τὸν πρόλογόν του: νὰ ἰδῇ μίαν
ἡμέραν τὴν «Ἀδελφούλα» νὰ εἰ-
σάγεται ὡς ἀναγνωστικὸν βιβλίον
εἰς τὰ σχολεῖα. Ἡ φιλοδοξία
αὕτη τιμὴ ἕνα λογοτῆτην, ποὺ
ἔχει τὴν φιλολογικὴν ἀποσκευὴν
τοῦ Ξενοπούλου. Ἡ πραγματο-
ποίησις τοῦ ὁνείρου του θὰ τι-
μῇ εἶναι μεταφράσις καὶ ἀπὸ ποῦ.

Χάρηκα. Ἀδελφούλα, ποὺ ἔλα
γράμμα σου ὑπερ' ἀπὸ τὸν χρόνον
καὶ τὸν τόπον. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ
Κ. Ο.

ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐυρυπύλου
τὴν 24 Ἀπριλίου 1923

ΚΑΛΟΣ σας Μάης, ἀγαπητὰ μου
παιδιά. Καὶ τοῦ χρόνου τὴν ὥραν
γιορτῆς τῶν λουλουδιῶν.

Ἦταν ἡ πρωταπριλιά μου καὶ
μὲν, Πανταχοῦ Παρών. Σ' ἔκαμα
δηλαδὴ νὰ πιστέψῃς πὺς γελαστήκαμε
μετὰ τὴ δική σου καὶ κατεβήκαμε διὰ
στὸ Φάληρο, μετὰ τὴν Πίσσα μαζί, νὰ
νὰ μᾶς κἀνῃ γεμῖα ὁ Σὺλλογος «Πα-
ρῆδρομος»! Καὶ τοῦ χρόνου λοιπὸν
νᾶσαι καλά. Πῶς πάει τὸ μπλόκι; Πῶς
ροσε αὐτὴ ἡ πληγὴ;—Ἐκάνῃ ἴσως
ἕνας νέος συνοικισμὸς μεταξὺ Κηφισοῦ
καὶ Διονύσου.

Κι' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ, Κυνηγέ-
Ἀν καμμιὰ φορὰ ἔρνω νὰ ἐκτελέ-
σω μὲ πασαλεῖα σας, δὲν σημαίνει ὅτι
«παριέται καὶ πετῶ τὰ γράμματά
σας», ἀλλὰ ὅτι λαβαίνω τόσα πολλὰ
ὥστε δὲν προρτίζω οὕτε νὰ τὰνέω.
Ἐγὼ νὰ πετάω γράμματά σας; Τί
λέ! Τὰ φυλάγω μετὰ τὴν μεγαλῶτερη
προσοχή, ὡς νὰ εἴη ἡ ὥρα νὰ τὰνέ-
ω, νὰ τὰ διαβάσω καὶ νὰ κάρω διὰ
μοῦ γράψετε.—Θι πῶ τοῦ Κουτιά, δι-
τι γιὰ τὸ παρὸν τοῦ τοῦ ἔξιστον
«ὄχι» ἵγια κουλουράκια, ἀλλὰ ὁλόκλη-
ρο ζαχαροπλαστεῖο!

Ἐλαβα, Ἀγγελί, κι' εὐχαριστῶ.
Κι' ἐγὼ λυτήθηκα ποὺ ἡ ὕψια σου
δὲν σοῦ ἐπέτρεψε νὰ τελεῖσθῃς τὸ
σπουδᾶς σου ἀλλὰ τὴ νὰ γίνῃ τὴν
ὕψια του πρῶτα πῶτα πρέπει νὰ κοι-
τῇ τὴν καὶ. Ἐλπίς ὅτι ἡ ἀλλοτῇ
καὶ ἡ δίκαια θὰ δὲν ὀρεῖται καὶ τὴν
θὰ εἴσῃ ἐντελὲς καὶ δά.

Ὁ Μικρούλης ποὺ μοῦ στένει τὸ
πρῶτον τοῦ ξεπαθώμα, μοῦ γράφει
«Δὲν ξέρεις, Διάτλασί μου, πόσο εἶμαι
εὐχαριστῶς ποὺ ἀρχισα νὰ σοῦ
δῶζω κι' ἐμπράκτως τὴν ἀγάπη μου»
Ἀδὲν εἶναι κτεῖσαι τὰ σχολεῖα ἀπὸ
τὸν στοχαστὴ καὶ τῆς ἐπιθυμίας, θὰ σοῦ
εἴχα ξεπαθώσω πολλοὺς συμβαθῆ-
μας μου δταν ἀνοίξουν ὅμως, θάκωνισ-
το σπαθί μου τρομερὰ καὶ φοβερὰ! Ἐ-
χαιριστῶ πάρα πολὺ, μικρὲ μου φίλ-
λε καὶ συγχάρω ἐγκαρδίας γιὰ τὸν προ-
βιθασμὸ τοῦ μπαμπᾶ.

Γιατί, Γυναικα, δὲν εἶχες τὴν παρὰ-
μυρὴ ἐλπίδα πὺς τὸ κομμάτι σου θὰ
δημοσιευθῇ; Ὅτε βέβαια ἔπρεπε νὰ
σοῦν, μὰ οὕτε καὶ τόσο ἀπελπισμένη.
Κι' αὐτὸ γιὰ ὅλα. Ἐχαιριστῶ πολὺ
γιὰ τὴν ἔβρυσή σου Σὺλλογόν κι' ἐν-
χουαὶ νὰ γίνῃ καλὰ ὁ μπαμπᾶς.

Κι' ὅμως, Νάρκισσε, ὁ κ. Φαῖδων
κι' ἀπὸ ἄλλους ἔχει ἀκούσει, πὺς στὴν
Εὐρώπῃ μᾶς φαντάζονται γειτόνους
τῶν Κινέζων. Ἄλλο βέβαια εἶναι οἱ
ἀνεπτυκτοὶ ποὺ ἔχουν οἱ ἱστορία
καὶ Γεωγραφία. Κι' ἄλλο ὁ κοσμοπο-
λίτης ποὺ ἀκούει Ἐλῆδα καὶ νομίζει πὺς
βοῖται στὴν... Ἀπὸ Ἀνατολῆς, Πιά
νὰ μᾶς μάθῃ ἡ Εὐρώπη τίς ὁπὼς
καὶ τίς ἄλλες πολιτισμένες χώρες; χρεῖ-
ζεται πολλὴ ἐργασία, μεγάλη προπα-
γάνδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μάχη ἀπὸ ἡμέτε-
ρα.

Πόλεις τῶν Ὀρειῶν, ἀπὸ εἰς
δὲνα μόνον ἐτῶν, θὰ μπορῇ νὰ μὲ
διαβάξῃ δὲκα ἀκόμη χρόνια καί... καί...
Γιατὶ νὰ ξέρεις πρὸς οἷες ἔχω, ποὺ
πέρασαν τὰ εἴκοσι! Ναι, γιὰ τὴ Σελί-
δα δέχομαι καὶ μεταφράσεις, ἀλλὰ φυ-
σικὰ πρέπει νὰ σημειώνεται ὅτι τὸ κομ-
μάτι εἶναι μεταφράσις καὶ ἀπὸ ποῦ.

Χάρηκα. Ἀδελφούλα, ποὺ ἔλα
γράμμα σου ὑπερ' ἀπὸ τὸν χρόνον
καὶ τὸν τόπον. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ
Κ. Ο.

Ἐπὶ αὐτοῦς ποὺ μπορεῖ νὰ βλεπῇς
«Παλιόμο Τέλλο» σὲ γερμανικὸ θέα-
τρο καὶ νᾶκούς «Μπατερπλάου» με-
τὰ Ρέμπερ. Βλέ τὴν ὥραν καὶ κείνα
ποὺ μαθαίνεις στὸ σχολεῖο; Τὸ ξέρω
πὺς δὲν ἔχει ἐκεῖ τὸν ἐλληνικὸ οὐρανὸν,
πὺς κἀνῃ κρῖον, πὺς βρέξει ἔξακου-
στικά. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τᾶξῃ κα-
νὴν δια!

Ἡ Ἀλησμόνητη Μικρασία, ἂν
καὶ διάβασε τὴν «Ἀδελφούλα» μου
τὸν παλιὸ μου ἐκεῖνον τόμον, ἔσπευτε νὰ
τὴν πάρῃ καὶ σὲ βιβλίο. Φυσικά, τὸ
βιβλίο εἶναι ἄλλο πρᾶγμα! Σκολεῖται
μὲ ὠρεῖες εἰκόνες, καὶ τὸ κείμενο ἀκό-
μα εἶναι πὺς τέλει, γιατί ὁ συγγρα-
φὴς, γιὰ νὰ τὸ ξανατυπώσῃ μετὰ 30
χρόνια, τὸ κοιτάζει, τὸ ἐπεξεργάστηκε
ὑψίστα, ἐξιδάκτα αὐτὸ ποὺ μοῦ
γράφετε ἡ Ἀδὴ καὶ χάρηκα ποὺ σὲ
καταφέρει νὰ γίνῃς ἐπαίδι μου πραγμα-
τικῶς. Ἀκόμη περισσότερον, χάρηκα
ποὺ μοῦ τὴν ἔγραψες καὶ σὺ ἡ ἴδια. Καὶ
τὴν ἔλα ἐμπρός!

«Διαπλασιακὴν Κατήχησιν» ὀνομάζει
ἡ Γιγαντομάχος Ἑλλην τὰ ἐνθου-
σιώδη λόγια ποὺ λένε οἱ φίλοι μου
ἐκείνων ποὺ θέλουν νὰ ἐγγράψουν
ἐνδραστηριοτάτες. Πολὺ ὠραία! Τὸν εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὴν ἐνέργειαν, ποὺ δὲν ἀμει-
βήλω δὲν θὰ ταλεσπορήσουν καὶ στέλ-
νω πολλὰ χαιρετισμάτα τῆς μικρῆς
Ἑλλάς.

Χάρω πολὺ, Ἀγνὸ Π-ριστερᾶκι,
—αὐτὸ σοῦ ἐδιᾶξε ποὺ σοῦ ἀρέσει,
—καὶ σὺ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφετε.
Ἄ, δὲν ἀμειβήλω καθόλου πὺς μᾶ-
τα; καὶ σὺ ὅσο ὅλα ἄλλα παιδιὰ
μου καὶ μανυμπομνηστὰ περιμένεις κατ'
ἐξοχήν τὸ θαλπὸν ποὺ σοῦ φέρνει τὸ
πυλὸντο φουλᾶδιο...

Πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησις σου,
Μεγάλη Ἑλλάς, καὶ ἀποτελεῖ μάλιστα
σπουδαῖο ἐπιχειρήμα κατὰ τὴν θεωρίαν
τοῦ «πρωτογενεῖας». Οἱ Δαρβι-
νισταὶ ἀπαντοῦν ὅτι πολλὰ «ατελέστερα»
ἔζησαν ἐνθάδε, καὶ αὐτὸ εἶναι
ἀνέλεστο. Ἄν ἐμείναν δὲ μερικὰ, τοῦτο
σημαίνει ὅτι βρῆκαν «κατάλληλες συν-
θήκες». Λέγον ἀκόμα οἱ κάπου-κάπου,
ὅτι κι' ἐκεῖ, ἡ ἐξέλιξις σταματᾷ, σὰ
νὰ μπῇκε σ' ἕνα κακὸ δρόμο, σ' ἕνα
ἀπὸ τοῦτο. Ὁπωσδήποτε, αὕτη ἡ ἀπο-
ρία κυρίως ἔκαμε νάρησιν τὴν ἰδέαν
τοῦ μόνον ἀρχικοῦ τύπου καὶ νὰ παρα-
χρῆσθῃ ὡς ἀρχικὸς περισσότερος.

Ἐλαβας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν
ἀπὸ τὴν ἔβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς:
Ἑλλάς τῶν Ὀρειῶν, Ὀνειρε-
μένο Παλάτι, Ζηλεμένη Ἑλλάς,
Ἐλευθερία Γ. Ἀρχοντάκι, Πι-
ροδοφῶν, Χαμόγελο τῆς Εὐτυχίας,
Ἀγρία Καλλονὴ καὶ Μικρὸς Ἀθῆ-
ναίος. Ἐξέτελεσθαι τὰς παραγγελίας
των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ
καλὰ των λόγια, ξεπαθώματα, ἀνα-
μνήσεις κ.τ.λ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανάρη

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανάρη

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανάρη

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανάρη

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανάρη

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανάρη

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανάρη

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κανάρη

Περὶ πᾶ τῆς τοῦ Μαΐου στὸ ἴδιον
θέματι κι' ἀπὸ τὴν ἴδια πρωταγωνί-
στρια, καὶ παρὸς τὸ νέν ἔργον τοῦ Α.
Ξενοπούλου, ἐπίπρακτῃ κωμῳδίᾳ με-
τὸν τίτλο «Μαριτάν».

«ΑΓΓΕΛΙΚΗ»

Μὲ αὐτὸν τὸν τίτλο, ἡ συνεργάτις
μου Σταυρούλα Μαρκετόν, πτυχούχος
τῆς Φιλολογίας, (ἡ Α. Ε.) ἐξέδωσε καὶ
ἄλλο β. β. ἰο γιὰ παιδιὰ. Τὸ ἀφιερῶ-
ναι μετὰ ὥραία ἐπιστολὴ «στὴν Ἀ-
γνὴ, τὴν ὁμορφὴν, τὴν πλούσια ψυχὴ
τῆς ἀλησμόνητης φίλης τῆς Ἀγγελικῆς
Θ. Μικρῆς»,—ποῦ εἶναι ἡ παλιὰ μας
Σελβία, ἡ ἀλησμόνητη καὶ γιὰ μᾶς,—
τὸ τιποτοῦρετ μετὰ 15 μεγάλα καὶ
περιλαμβανέμενα αὐτὸ 15 μεγάλα καὶ
μικρὰ διηγήματα, ποὺ ἄλλα ἐδημοσι-
εύθησαν στὸ περιοδικὸ μας καὶ ἄλλα εἰ-
ναι ἀνέκδοτα. Σὰς συνστά τὸ κομψὸν,
τὸ τερπνὸ καὶ μορφοτικὸ αὐτὸ βιβλίο.
Τιμᾶται 10 δρ. καὶ μετὰ ταχυ-
δρομικῇ, γιὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 11—
καὶ γιὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 12,80

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 207 Διαγωνισμοῦ
Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5
Ἰουλίου].

269. Δεξιόγραφος
Βασιλοπούλα μυθική τὸ πρῶτον
[μου,
Πληθὺς ἀνθρώπινο τὸ δεύτερον
[μου
Καὶ σύντροφο μεγάλου βλέπει
Στὸ σύνολό μου. [ἤραρος
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Θελμης

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅταν ψευδώνυμον ἀγκυλώνεται ἡ ἀ-
ναγνωστὴ, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ
δικαιώματος δρ. 5. Τὰ ἀγκυλωμένα ἢ
ἀναγνωσμένα ἱσχυρὸν μέχρι τῆς 30 Νο-
εμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται
ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια καὶ δύνανται
ἐλθ. εἰς κριτήρια].

Ἀγρία Καλλονή, κ. (ΑΡ) Βι-
βλιοφάγος, κ. (ΚΑ). Θεανώ, κ.
(ΕΜ). Ἡλιοδόσιον, ἀ. (στδ) Διό-
μοψ(φ). Παλλήκαρος, (1. Διό-
λος, (1). Μόταρος, (1). Τάφος
τῆς Τουταγχάμεν, ἀ. (11). Ἀγνὸ
Περσιστρεῖν, κ. (ΔΣ). Νησί τῆς
Εὐνυχίας, κ. (ΟΗ). Μπᾶα καὶ
Κάω, ἀ. (ρερ). Ζίνα, κ. (βρεστε
με) Ζούρελ, ἀ. (ΔΠ). Μοντελῆ, ἀ.
(ΓΓ) Δάκρυ Ἑλπίδος, ἀ. (ΝΑ).
Περίσσοι Διαμάντι, κ. (ΧΑ) Ρή-
νος, ἀ. (,).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ὥς 3 τὸ πολὺ προτάσεις
δραχ. 1,50 διὰ τὰς περὶ τῶν
λεπτὰ 30 ἢ ἑξῆς.

Μ.Μ. ἀπιδυμὸν νὰνταλλάξουν
—Ἡ Σύνθη μετὰ τὴν τ. Ἀγνὸ-
ρας, Λύκα τ. Σαλόνων, Κόρη
τ. Ταῦγε. — Ἡ Ροζα μετὰ τὴν Ἀν-
θῆν, Ἀμυδρὸν Λάμπιν, Ζαχαροῦ-
σταν, Μαργαριταρίαν, Ἀρεῖν-
κόντι, Τίριαν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με απλά στοιχεία δε. 4 (το ελάχιστον τίμημα.) Πέραν των 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξεις, με παχέα δε στοιχεία πτά 50, και με κεφαλαία ισπ. 60
Ο χορηγός στείλει δρασμάς 2.
Η προκλητική είναι απαραίτητος.

(ΚΓ -- 689α)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Όσα Διαπλάσσοι λα θέλουν
Οείτε να μάθουν Γαλλικά, εί ε
νά προγυμνάζουν γι' ανώτερας
σπουδάς σ' αυτή τη γλώσσα, ως
γράφουν: Κον Γιάννη Χιδήρο-
γλου, Καθηγητή της Γαλλικής,
Δύκειον Κωνσταντινίδη, Λεωφό-
ρος 'Αλεξάνδρας, 'Αθήνας.

(ΚΓ -- 720 α')

ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ

(ΚΓ -- 689β)

Σύλλογος ΑΡΑΠΑΔΩΝ. Σκοπός:
Εξοκέπασμα. Αρχηγός: Κουι
κούνιος, Ύπαρχηγός: Πιπιλου-
λου κλπ. Προσεχώς άρχαιρεσίαι
ΤΡΕΜΕΤΕ!!!

(ΚΓ -- 690)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Διαγωνισμός Μ. Μυστικών. Βρα-
βεία δύο: «Δόγία της Πλώρης»
·Εκλεκτές Σελίδες». Προθεσμία
έξι μηνών. Δίους άγγελίας ΚΓ-202.

(ΚΓ -- 691)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

ΚΕΡΑΥΝΙΤΙΚΟΣ ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

ΤΡΟΥΓΕΡΑ, την έφρασε τη χυ-
λοπότη για τὸ Λευτεριά ή
Θάνατος στοιχηματίζομεν: Έμεις
στείλαμε στη Διάπλωση 100 δρχ.
ΛΕΒΕΝΤ ΣΣΑ, κατάθεσε πρώτα
στη Διάπλωση καγένα στοιχημα-
τάκι, γιατί δεν σέ πιστεύουμε
και λίγα τὰ λόγια σου. ΣΥΜΜΟ-
ΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ, δεν πειράζει,
έχει καλώς, ΣΥΛΛΟΓΕ «ΒΡΟΝΤΗ»,
πάντοτε θά έχεις την φιλίαν μας.
ΣΥΛΛΟΓΕ «ΝΙΚΗ», δεν δεχόμεθα
τὸν πόλεμον, καθότι όλα τας τὰ
ψευδώνυμα είναι ξεσκεπασμένα
πρό πολλού.

Και λιγάκι χορὸ γιὰ ποικιλία:
Δόκιμος τῶν «Αθηνῶν»=Ελίη
Γούτα, Κόμης τοῦ Έρῶς = Μο-
σχονῶς, Γυναικα=Γεωργία Κου-
κουλάκη, Χαλικοποπούλα = Δή-
μητρα Κουκουλάκη, Κόμησησα
τῶν Ἀχαρνῶν=Λαζαρίδου.

Κάτου τὰ κορίτσια!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ

ΑΗΤΤΗΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

(ΚΓ -- 692)

Ρίτα, Ἀστ, Ἀρχιδιάβολε, Νόρ-
μα, Παπαρούνα, ἀλληλογρα-
φούμε; Γράψατε μέσω Διαπλά-
σεως.

Γκόρμπιο

(ΚΓ -- 693)

Ονειρο τῆς Κύπρου, γιὰ τὴ
γιορτὴ σου χίλιες καρδιόβγαλ-
τες εὐχές.

Ἀριγόντ, Γκόμιο

(ΚΓ -- 694)

Ψευδοπαλληκοράδες ΚΑΡ-ΚΑΡ
(κ. κ. ΜΟΣΧΑΤΟΣ ΔΑ-Ι-
ΔΗΡΟΔΗΣ).

Στεκόμαστε σάν Πόρτ-Ἀρθούρ
Μπροστά σας και γελῶμε,
μὰ τὸ ζουνάρι σ-ς δεν ἄμολῶμε.
Quei premonari! ΧΟΛΕΡΑ, ΓΙΨ

(ΚΓ -- 695)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλάσσο-
κο χοροπηδῶ στὰ σκονομέ-
να ζουνάρια τῶν βλάμηντων Καρ-
Καρ. Κατετὸν Φουρτῶνας

[ΚΓ -- 696]

Καλλιτεχν. Διαγωνισμός c. p.
ἀγγράφων και Μ. Μυστικῶν
άνευ ανταποδόσεως. Συμμετοχὴ
50 λεπτ. Βραβεία δύο. Προθε-
σμία μῆνας. Δίους: Ἑλλαν Τσι-
λιβήν (διὰ Γ. Ε.) Καλάμας.

Γιγαντιμῶχος Ἑλλην

(ΚΓ -- 697)

Η «ΠΑΡΕΑ ΤΟΥ ΓΡΙΓΡΗ» στὸν
κύκλο μας μπαίνει κι' αὐτή.
— Έχει ἄσκοπον σκοπον—προ-
φυλαχθῆτε τὸ λοιπόν!..

(ΚΓ -- 698)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟ, τόσο
λοιπὸν φοβηθήκατε τὰ κορί-
τσια, ὥστε γυρεύετε συμμαχίες;
φτοῦ σις νὰ μὴν ἄβακοῦντε!
ΠΑΛΛΙΚΑΡΟΣ, ΔΙΑΔΟΛΟΣ, ΜΟΡ-
ΤΑΡΟΣ.

[ΚΓ -- 699]

Ο Σύλλογος «Ελπίς» εὐχαριστεῖ
θερμῶς τὸν κ. Μενέλαον Βου-
τυράκη διὰ τὴν συναυλίαν

(ΚΓ -- 700)

Ο Τόφος τῶ Τουταγχαμέν χαι-
ρετῶ ὅλους και ὅλες και πε-
ριμένει τὸν Ἀόρην Κάραβον
νὰ τὸν ἀνακιλῶν. Νὰ προσέχη
μὴ πεθῶν και αὐτός.

(ΚΓ -- 701)

Εἰσερχομένη στὸν μυρωδάτο
κῆπο τῆς Διαπλάσεως, χαιρε-
τῶ τὰ δροσάτα λουλούδια τῆς,
ἰδιαίτέρως τὴ Μάγισσα. Καρούμ-
πα ψευτοπαλληκαρά, ἂν μπουρεῖς
βρές με.

Ἄγρὸ Περιστεράκι

(ΚΓ -- 702)

Οποιοι και ὅποιοι, Διαπλάσο-
πουλα, νοιώθουν ὅτι ἔχουν
ἀλλοτριότητες και συμπνετικές
καρδιές ἄς στείλουν ἕνα γραμμα-
τὴ τετραδίο Μ. Μ. σ' ἕνα δυστυχι-
σμένο πρόσφυγα. Δίους: Πάνον
Οἰκονομίδην, p. r. Ἀθήνας (διὰ
Εὐμέην Καρδιανόν).

Εὐμένης Καρδιανός

(ΚΓ -- 703β)

ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ

(ΚΓ -- 705)

Μαριζέλ Φιφίη, εὐχαριστῶς στεί-
λετε πρώτη. Δίους: Hélène
Ress, Χίον. Συντεροφία Νέων,
στείλετε κανονισμὸν.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΡΟΖΑ

(ΚΓ -- 704)

Ε ΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, ΑΦ. ΓΥΜΝΑΣΙΟ-
ΠΑΙ, ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ,
ΔΙΑΔΟΛΟΠΑΙΩ, ΙΑΒΕΡΗ, ΔΟ-
ΞΑΣΜ, ΤΣΟΛΙΑ, ΦΡΑΟΥΛΑ, ΑΡ-
ΔΕ, ΚΑΡΑΟΤΤΑ, ΦΑΣΜΑ, ΚΟ-
ΔΟΜΒΕ,

Ἀμέτρητα εὐχαριστῶ γιὰ τὴν
υποστήριξη Κι ὅσοι μ' εὐγε-
νική προθυμία με ψήφισαν, ἄς
δεχθῶν τὴ βαθεῖα εὐγνωμοσύ-
νη μου.

Κόρησση τῶν Ἀχαρνῶν, εὐχα-
ριστῶ θερμότατα. Γράψε στὴν
παραπάνω διεύθυνση.

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

(ΚΓ -- 705)

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ, Προκη-
ρῶσσο διαγων. γραμματιοσ.
καθαρῶν. Στὸς στέλλοντας,
2-5 σειρὰς ἢ 25-50 γραμματιοσ.
ἀπαντῶ με μίαν ὀραίαν σειρὰν
Οὐκράνις. Βραβεία Πέντε πρω-
τότυπα. Προθεσμ. τριμήνου.
Προηγούμενος ἀνυρῶνται. Δίους:
Κ. Μαδανιάν, Ἑράκλειον. Ἐμ-
πρός, συμπερόν σας εἶναι λα-
βets μέρας ὅλοι.

(ΚΓ -- 706)

Μαῦρε Διάβολε, χιόνια πολλά
Μιστ γιορτῆ σου. Χανωμένα

ΚΓ' -- 707)

Ἀκρίτητο Γέλιο, εὐχαριστῶς,
μὰ ἡ Διάπλωση δεν ἐπιτρέπει
παρὰ με ὁμοφύλους.

Τεσλήν Ἀγάπη

ΚΓ' -- 707α)

Ἀποτελέσω. Διαγων. Γραμματο-
σῆμων. α') Μυστηριώδης Βα-
ρῶνος β') Διαβολόπαιδο.

ΚΟΔΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' -- 708)

Ἀμυδρὰ Λάμψις, εὐχαριστῶ θά
Ἀστείλω ἀργό-ερα.

Γλυκοχάραμα

(ΚΓ' -- 709)

Φουξία, Μάγισσα, Θέλω, Μαξ,
Μιστς-Πατρίς, ἀνταλλάσσουμε
Μ. Μ.;

Διεβοκατέβασμα

(ΚΓ' -- 710)

ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ

(ΚΓ' -- 710)

Εἰσερχομένη εἰς τὸ σαλονάκι
τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἄ-
παντας.

Νηοὶ τῆς Εὐτυχίας

(ΚΓ' -- 711)

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ. Γεῖα χαρά σου,
δέχομαι. Γράψε μέσω Διαπλ.
σημειῶνων Δαίν σου.

ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(ΚΓ' -- 712)

Ἀστυνομικοι, βρέστε με, ἀλλὰ
προσοχή νὰ μὴ τὴν φάτε κα-
τακέφαλα

ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΩ

(ΚΓ' -- 713)

Μαῦρε Διάβολε, κυρίως εὐχὰς
σὴ γιορτῆ σου.

Ἑλληνική Καρδιά

(ΚΓ' -- 715)

Ἀ' Διαγων. Συλλόγου «ΕΝΩ-
ΣΙΣ». Προκηρῶσσομεν Δια-
γων. Μ. Μυστικῶν. Συμμετοχὴ
δραχμῇ. Προθεσμία μῆν Βρα-
βεία δύο. Δίους: Χανιάτην, Ἀν-
δρούτσου 145, Πειραιᾶ.

(ΚΓ' -- 716)

Ἀλληλογραφῶ με ὅλες τὶς Δια-
πλάσοπούλες και Διαπλάσο-
πουλα, προπαντός Ἀθηνῶν. Γρά-
ψατε: Α. Διβισιανή, p. r. Ἀθῆ-
νας. Εὐχαριστοῦσα ἐκ προτέρων,
περιμένω.

ΡΕΑ

(ΚΓ' -- 717)

Ψευτοπαλληκαράδες ΚΑΡΟΥΜ-
ΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, τὰ λό-
για δεν πιάνονται. Σ' ἄργα φαί-
νεν' ἡ παλληκαριά. Ἐμπρός λοι-
πόν, ξεσκονάτε τὰ ζουνάρια σας.
Ἐδῶ σέ θέλω Καρ Κάρβουρα
νὰ περπατᾶς στὰ κάρβουνα.

ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΟΣ

(ΚΓ' -- 718)

Καρούμπα, Καρκαλέτσος; Ἐκ-
δικητῆ: Κάτου ὁ ποδόγυρας;
Σκεφθῆτε τὸ καλά.

ΝΟΣΤΑΛΓ. ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ

(ΚΓ' -- 719)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «Μ. Κ. Γ.»

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ: Μαῦρος τ.
Βενετίας=Κριεζῆς, Σκαλαμ-
πῆνος=Κυπριώτης, Νοσταλγ.
Σμυρνιοπούλα=Ματίνα Ἀπέρην,
Μυστηρ. Νῆσος=Βουρνάσος αὐ-
τοκράτωρ «Ἀλτα-Ρόκα».

ΚΑΥΜΠΕΛΗΣ-ΓΚΑΒΑΣ

(ΚΓ' -- 720)

ΓΥΝΑΙΚΑ, γιὰ τὴ γιορτῆ σου
τὶς πιδ καρδιόβγαλτες εὐχές
μου. ΩΡΑΙΑ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

(ΚΓ' -- 721)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΟΥΣΣΑΝ

Πρόεδρος: Πολύμνια, Ταμίς;
Έρατος, Μέλη: Θάλεια, Με-
πομένη, Τερψιχόρη, Εὐτέρπη,
Καλλιόπη Οὐμανία, Κλειώ Σκο-
πὸς ποικίλης.

(ΚΓ' -- 722)

«Ε. Κ. Π.»

Ἀκυρόνει ὅλες τὶς συμμαχίες,
Ἀκυρῶνται πόλεμον ἐναντίον
«Νίκης» και «Μ.Κ.Κ.»—«Νίκη»,
τὸ ὄνομα αὐτὸ δεν σου ἀξίζει.
Σὲ λίγες μόνον ἑβδομάδες θά
γίνης «Ηττα» (με πολλὰ Τ.
Ἀνακύψεν ντὲ κι' ἐμάς. Τί νο-
μίζεις, πὼς ὅλα τὰ μέλη σου θά
ἀνακαλύπτεις; — «Μ. Κ. Γ.» τ.
μου γλυκο-μικρο γίνεσαι;
Ἀούσα...ααα...ααα!!!

(ΚΓ' -- 723)

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ, γιὰ
τὶς σπουδαῖες ἀνακαλύψεις
σας, σὰς χαρίζω ἕνα μάτσο σκόρ-
δα και ἰδιαίτέρως στὸν ἀρχηγόν
αὐτῆς τὸν μεγαλόσταυρο τῆς ἑ-
λίας. Ἄν θελήσῃς τὰ ρέστα ἔξη-
γούμεθα εἰς τὴν ΧΑΝΘ.

ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

(ΚΓ' -- 724)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ:
Α' βραβείον Μ. Μυστικῶν:
Φάσμα. β'. Σμύρνη. Α'. Γραμ-
ματοσῆμων: Χουσακάρ.

(ΚΓ' -- 725)

Εἰσερχόμενοι στὸν Διαπλάσο-
κομον κυρῶσσομεν τὸν πό-
λεμον ἐναντίον ὁλων. Σ' ὅποιον
μὰς βρῇ ἀμοιρῇ 500 δρχ.

ΖΟΥΡΑΙΑ, ΜΟΥΡΑΙΑ

(ΚΓ' -- 726)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ,
Μήπως σκέπτεσαι νὰ πᾶς γιὰ
Πατριωτῆς; Ἐλα νὰ σὲ χειρο-
τονήσουμε!!!

ΜΑΞ, ΛΑΙΛΑΨ, ΚΑΤΩΝ

(ΚΓ' -- 727)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά με ὁ-
λους και ὅλες. Ὅσοι θέλουν
ἄς μου στείλουν μέσω Διαπλάσεως
και θά τοὺς ἀπαντήσω.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΚΓ' -- 730β)

ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ

(ΚΓ' -- 728)

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ·

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:

ΠΡΩΓΟΣ: Σκίτσο τοῦ Βενιζέ-
λου ἢ Κωνσταντίνου τὰ καλλι-
τερα θά βραβεύουν. ΔΕΥΤΕΡΟΣ:

Ἰρίφιος:

Ὁ πῦρ (12|12) με 6 ἀντλεῖ.

Αἱ τρεῖς ὁρῶνται θά βραβυ-
θῶν. (Δίους: Βετιογλου, Ἀβερωφ
7-Γ, Ἀθήνας.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΓ' -- 729)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ»

ἰδρυθεῖς ἐν Ἀθῆναις. Συστ.:
Διαδόσεις Διαπλάσεως, Προ-
κήρυξις Διαγωνισμῶν και Ἀνταλ-
λαγῇ Μ. Μ. Ζητοῦνται μέλη.

Ὁ Ἀρχηγός Ἀθανάσιος Διάκος.

Πρώτος Διαγων. Διηγήματος.

Βραβεία δύο, Βιφία 15 δραχμῶν.

Συμμετοχὴ 50 λεπτῶν. Στείλατε
ὅλοι: Σύλλογον Ἑλληνική Ἐπα-
νάστασις, Βούλαρη, 17 Ἀθῆνας.

(ΚΓ' -- 731)

Μάγισσα, τὸ καλοκαίρι ἴσως
περάσω ἀπὸ τὴ Σάμο ἀλλη-
λογραφῶμε διὰ γνωριμίας; Πε-
ριμένω: Α. Δημητρίου, p. r. Ἀθ-
ῆνας.

ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΓ' -- 732)

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑ-ΚΑΛΕΤΣΑΡΕ

Κάτου ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ Κάτου.
ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ